

Arrest

nr. 205 726 van 21 juni 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE SCHUTTER
Olivetenvest 21
2800 MECHELEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 13 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 april 2018.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 juni 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ABDUL *loco* advocaat B. DE SCHUTTER.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoeker om internationale bescherming (hierna: verzoeker) dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van (oud) artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van (oud) artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Servië aangewezen als veilig land van herkomst.

3. (Oud) Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoeker niet om aan te tonen dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in dit geval duidelijk dat verzoeker afkomstig is van een veilig land in de zin van (oud) artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Servië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de verzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoeker om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks zijn afkomst van een veilig land, zijn land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast rust in dit geval bijgevolg op verzoeker.

4.1. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat er, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal merkt in zijn beslissing in de eerste plaats op dat verzoekers asielaanvraag een laattijdig karakter vertoont. Hij wijst er op dat verzoeker eerder al van eind december 2016 tot begin februari 2017 in België verbleef en dat hij bovendien vervolgens, hoewel zijn problemen blijkens zijn verklaringen al in oktober 2016 begonnen, vrijwillig terugkeerde naar Servië. Verzoeker keerde nadien, toen bleek dat zijn situatie niet verbeterde maar deze daarentegen escaleerde, op 7 juli 2017 terug naar België, doch wachtte echter nog tot 13 september 2017 af, oftewel ruim twee maanden, alvorens een asielaanvraag in te dienen. Een dergelijke houding is, zo stelt de commissaris-generaal, niet in overeenstemming met of getuigt geenszins van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Verder is het volgens de commissaris-generaal bevreemdend dat verzoeker enerzijds verklaart Servië te hebben verlaten vanwege problemen met zijn vader, terwijl hij anderzijds op zijn facebookpagina verscheidene berichten plaatst waarin hij zijn liefde en respect voor zijn familie verkondigt. Verzoekers berichten en foto's doen, zo luidt de beslissing, ernstige vragen rijzen omtrent de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste situatie en de door hem beweerde problemen.

Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoekers verklaringen dat hij zich tot een dienst voor minderjarigen heeft gewend -waarvan hij de naam overigens niet kan vernoemen- waar hij zijn verhaal zou hebben gedaan om vervolgens zonder meer te worden weggestuurd omdat hij nog bij zijn ouders terecht kon, de nodige overtuigingskracht mist in het licht van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt omtrent huiselijk geweld en beschermingsmaatregelen in dit verband in Servië.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor de door hem beweerde problemen met zijn vader geen beroep kon doen op de Servische autoriteiten voor hulp en/of bescherming. In dit verband wordt o.a. vastgesteld dat nergens uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij stappen heeft ondernomen om de door hem beweerde onrechtmatige behandeling door de politie aan te klagen. De commissaris-generaal verwijst in dit verband naar informatie waarover hij beschikt omtrent beschermingsmogelijkheden en – maatregelen in Servië en is op grond hiervan de mening toegedaan dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnische origine, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de discriminatie van Roma binnen het Servische onderwijs, merkt de commissaris-generaal eerst op dat verzoeker naar eigen zeggen, de kleuterschool niet te nagesproken, geen school liep in Servië en dan ook nooit zelf het slachtoffer werd van enige vorm van discriminatie op school. Vervolgens wordt gewezen op informatie in dit verband van het Commissariaat-generaal en gesteld dat eventuele problemen van discriminatie in Servië niet die aard, intensiteit en draagwijdte hebben om als vervolging te worden beschouwd, tenzij eventueel in bijzondere, zeer uitzonderlijke omstandigheden waarvan kan aangenomen worden dat erover bericht wordt en/of dat deze bijgevolg gedocumenteerd kunnen worden. Bovendien kan, zo luidt het, geenszins zonder meer afgeleid worden dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om in deze problematiek op te treden en bescherming te bieden.

De door verzoeker neergelegde identiteitsdocumenten tonen zijn nationaliteit en identiteit aan, dewelke, zo stelt de commissaris-generaal tot slot, niet ter discussie staan.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter in gebreke blijft. Verzoeker beperkt zich immers tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op zeer algemene wijze tegenspreken en vergoelijken van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee hij diens bevindingen echter geenszins weerlegt, noch ontkracht.

In zoverre verzoeker meent dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn kwetsbaarheid omwille van zijn minderjarigheid en met het hoger belang van het kind, stelt de Raad vast dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen die hem onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd verzoeker op het Commissariaat-generaal gehoord in aanwezigheid van zijn voogd en een raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie aangepast aan verzoekers leeftijd en afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Ook blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de Minister erop gewezen heeft dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het Kind van 20 november 1989 op verzoeker van toepassing is. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd en omstandigheid van verzoeker.

Verzoeker gaat in zijn verzoekschrift niet of nauwelijks in op, minstens ontkracht, noch weerlegt hij de motivering in de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal op goede grond het volgende vaststelt: "U hebt evenmin aannemelijk gemaakt dat u voor de door u beweerde problemen met uw vader geen beroep kon doen op de Servische autoriteiten voor hulp en/of bescherming. Luidens uw verklaringen zou u zich tot driemaal toe gewend hebben tot hetzelfde politiekantoor nabij het centrum van Subotica. Nooit werd uw klacht geregistreerd. De eerste keer belde de politie uw ouders op. De tweede en derde keer werd u zonder meer weggestuurd. Tevens werd u uitgelachen door de agenten (CGVS, p. 7-11). Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal blijkt nochtans dat in Servië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Servische autoriteiten voor alle etnische groepen wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen. Hoewel binnen de Servische ordediensten nog steeds een aantal (belangrijke) hervormingen noodzakelijk blijven, blijkt uit de informatie dat de Servische politie voldoende georganiseerd, bemand en uitgerust is om de nodige bescherming te kunnen bieden aan de bevolking. De Servische justitie en magistratuur ondergingen de afgelopen jaren ingrijpende hervormingen gericht op het verbeteren van de kwaliteit en onafhankelijkheid ervan. Ofschoon er nog talrijke kritische kanttekeningen gemaakt kunnen worden bij het actuele rechtswezen in Servië, o.a. aangaande de politieke beïnvloeding die in het huidige systeem nog niet uitgesloten is, is de geboekte vooruitgang aanzienlijk te noemen en is de transparantie van het gerecht verhoogd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn.

Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Tevens blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Servische politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er mogelijkheden zijn die openstaan voor elke burger om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Dit kan o.a. bij het intern controleorgaan van Binnenlandse Zaken en de ombudsman. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/ of gerechtelijke vervolging. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u stappen hebt ondernomen om de door u beweerde onrechtmatige behandeling door de politie aan te kaarten (CGVS, p. 11). Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Servië aanwezig zijn. Informatie stelt ook nog dat, ofschoon er ook hier nog verdere hervormingen aangewezen zijn, de nodige politieke wil aanwezig is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Servië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen getroffen heeft om corruptie binnen de verschillende overheden te bestrijden. Zo werd een nieuwe anticorruptiestrategie voor de periode 2013-2018 aangenomen en werd een bijhorend actieplan uitgewerkt. Servië beschikt ook over een anticorruptieagentschap dat onder meer toeziet op de implementatie van voorgaande strategie. De wil om corruptie te bestrijden leidde reeds tot arrestaties van meerdere, soms zelfs hooggeplaatste, functionarissen. De Servische overheid wordt bij al het voorgaande bijgestaan door de "OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission to Serbia". Onder impuls van de OSCE wordt een verhoogde aandacht besteed aan de trainingen van de politieofficieren, de strijd tegen de georganiseerde misdaad en corruptie, de zogenaamde community policing, e.d.m. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Servië opererende autoriteiten aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980."

De Raad wijst erop dat internationale bescherming slechts kan worden ingeroepen bij gebrek aan nationale bescherming. Dit vloeit voort uit artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en luidens hetwelk vereist is dat een verzoeker om internationale bescherming de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging op grond van de in datzelfde artikel bepaalde criteria niet wil inroepen enerzijds, en uit de bepalingen van artikel 48/4 van de voormelde wet krachtens dewelke ook voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is vereist dat de verzoeker om internationale bescherming zich niet onder de bescherming van in casu zijn land van herkomst kan, of wegens het reële risico op ernstige schade, wil stellen anderzijds. De verzoeker om internationale bescherming moet aannemelijk maken dat hij of zij alle redelijke van hem of haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput. Dit is in casu bij verzoeker, die beweerdelijk voor de problemen met zijn vader driemaal vergeefs naar de Servische politie zou zijn gestapt, beweringen welke hij niet met enig begin van bewijs staaft, en die voorts geheel heeft nagelaten om de beweerde onrechtmatige behandeling door de politie ook maar enigszins aan te kaarten en geheel verzuimde om op andere wijze hulp en/of bescherming te (proberen te) zoeken, echter niet het geval. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat het hem met betrekking met de beweerde problemen met zijn vader, daargelaten de geloofwaardigheid hiervan, aan nationale bescherming ontbreekt.

De Raad ziet bovendien niet in en verzoeker, die bijna achttien en meerderjarig is en voldoende zelfstandig om op eigen houtje naar België te reizen, maakt geenszins aannemelijk waarom hij zich niet elders in Servië, buiten zijn regio van herkomst, zou kunnen vestigen om eventuele verdere problemen met zijn vader te vermijden. Hoe dan ook maakt hij geenszins in concreto aannemelijk dat de Servische autoriteiten niet bij machte of onwillig zouden zijn om hem met betrekking tot zijn problematiek, daargelaten de geloofwaardigheid ervan, hulp en/of bescherming te bieden.

De Raad merkt voorts en ten overvloede op, en treedt de commissaris-generaal bij in diens vaststelling, dat verzoekers foto's op Facebook, waarin hij geheel verzorgd niet alleen in een paskotje in een winkel, maar ook op straat in chique (kostuum) kledij wordt afgebeeld, bezwaarlijk een beeld schetsten van iemand die, zoals verzoeker beweert, dag in dag uit door zijn vader verplicht werd om op straat afval te verzamelen om een schaars inkomen voor de familie bijeen te sprokkelen. In zoverre verzoeker het hiermee niet eens in, doet zijn verweer hoe dan ook geen afbreuk aan hetgeen voorafgaand werd vastgesteld omtrent de nationale beschermingsmogelijkheden in Servië.

De loutere opmerking te behoren tot en verwijzing naar de situatie van Roma, volstaat niet om aan te tonen dat men in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem/haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem of hem haar in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Daar waar verzoeker poneert te behoren tot een bepaalde sociale groep, wijst de Raad er op dat het behoren tot een bepaalde groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging, zoals in casu gezien verzoeker niet aannemelijk maakt dat het hem met betrekking tot zijn verklaarde problemen aan nationale bescherming ontbreekt, is het behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant.

Verzoeker voert voorts geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

5. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoeker redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 5 april 2018, voert verzoekende partij aan dat er een procedurele fout kleeft aan de bestreden beslissing van weigering tot in overwegingname van het CGVS. Zij wijst naar artikel 4 van het KB van 11.07.2003 en artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet en stelt dat zij in de mogelijkheid moest zijn om een annulatieberoep of een beroep in volle rechtsmacht in te dienen vermits Servië een veilig land is. Zij stelt tevens dat er rekening diende gehouden te worden met haar kwetsbaar profiel als minderjarige.

Waar verzoekende partij verwijst naar artikel 4 van het KB van 11.07.2003 en stelt dat er rekening diende gehouden te worden met haar kwetsbaar profiel als minderjarige, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar als volgt wordt gesteld: *“In zoverre verzoeker meent dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn kwetsbaarheid omwille van zijn minderjarigheid en met het hoger belang van het kind, stelt de Raad vast dat nergens uit het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal onzorgvuldig zou zijn geweest bij de behandeling van verzoekers asielaanvraag. Aan verzoeker werd een voogd toegewezen die hem onder meer heeft bijgestaan in het doorlopen van de asielprocedure. Ook werd verzoeker op het Commissariaat-generaal gehoord in aanwezigheid van zijn voogd en een raadsman, die daarbij, zoals in alle stadia van de procedure, de mogelijkheid hebben gekregen om bijkomende stukken neer te leggen en/of (aanvullende) opmerkingen te formuleren. Bovendien werd het gehoor in kwestie aangepast aan verzoekers leeftijd en afgenomen door een gespecialiseerde dossierbehandelaar, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Ook blijkt dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing de Minister erop gewezen heeft dat verzoeker minderjarig is en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het Kind van 20 november 1989 op verzoeker van toepassing is. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met de jeugdige leeftijd en omstandigheid van verzoeker.”* Verzoekende partij werpt geen ander licht op deze vaststellingen.

Verzoekende partij wijst verder naar artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet en stelt dat zij in de mogelijkheid moest zijn om een annulatieberoep of een beroep in volle rechtsmacht in te dienen vermits Servië een veilig land is. De Raad merkt op dat verzoekende partij een beroep in volle rechtsmacht bij deze Raad, via haar verzoekschrift van 13 december 2017, heeft ingediend tegen de beslissing van 24 november 2017 van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Bijgevolg kan de Raad op basis van voorgaande vaststellingen verzoekende partij niet volgen waar zij stelt dat er een procedurele fout kleeft aan de bestreden beslissing.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Servië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op éénentwintig juni tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS, kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS